

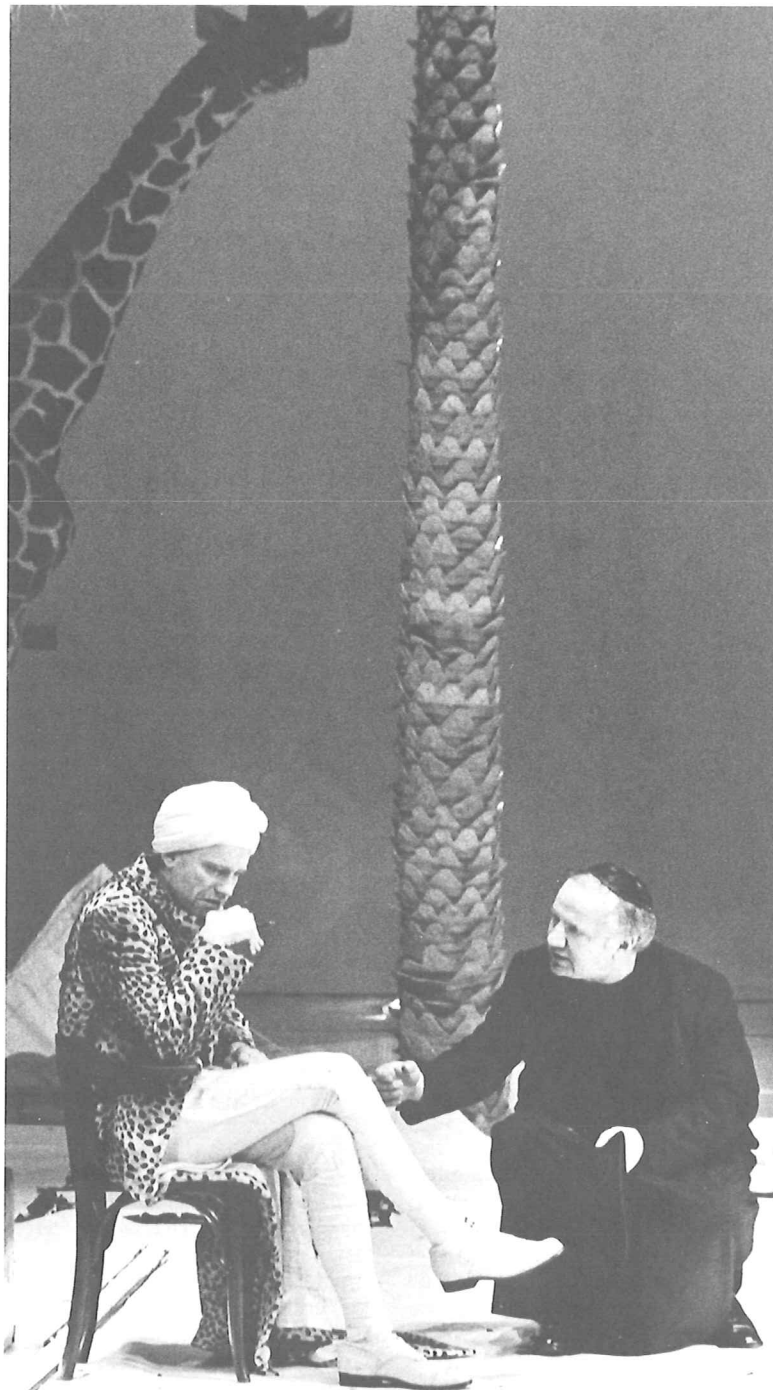
Burgtheater onder de Bochum-douche

Gedurende zeven jaar leidde Claus Peymann in Bochum een van de meest vooruitstrevende én succesrijke repertoiretheaters van Duitsland. Begin september 1986 verhuisde hij samen met zijn ensemble naar Wenen om daar de leiding van het beroemde Burgtheater over te nemen. Binnen het Duitse taalgebied een ware aardverschuiving: "Bochum" en "Burgtheater", twee theaterbegrippen die naar alle waarschijnlijkheid in de nabije toekomst geherdefinieerd zullen moeten worden.

Triomfalisme

Bij zijn ambtsaanvaarding kreeg Peymann de leiding over het grootste spreektheater van het Duitse taalgebied: twee schouwburgen, het Burgtheater en het Akademietheater, samen goed voor een capaciteit van 1800 zitplaatsen; een ensemble bestaande uit bijna 150 acteurs en actrices; een bestand van om en bij de 12.000 abonnees; een financiële balans van ongeveer 1,2 miljard fr. uitgaven en 240 miljoen fr. inkomsten op jaarbasis (ter vergelijking: onze KVS, KNS en NTG krijgen elk een goede 40 miljoen fr. subsidies). Een theater van wereldformaat in een landje van 7,5 miljoen inwoners.

De verklaring ligt – hoe kan het ook anders in Wenen – in het verleden. In 1776 door Kaiser Joseph II erkend – met die voor het Absolutisme zo typische gelijkstelling van Monarchie en Staat – tegelijkertijd als "Hoftheater" en "Teutsches Nationaltheater", nam het Burgtheater onder de brede vleugels van de Oostenrijks-Hongaarse dubbelkoppige adelaar als vanzelf de dimensies van een wereldtheater aan. En dat niet alleen in zijn uiterlijke verschijningsvorm, maar ook in zijn esthetische, morele en politieke taakstelling. Hier moest niet ge-

In het Duitse taalgebied kent het theater een ware aardverschuiving. Claus Peymann werd directeur van het Burgtheater en nam een groot deel van zijn Bochumer Ensemble met zich mee naar Wenen. Onze redacteur Mark Deputter zet daar momenteel zijn studies Theaterwetenschappen voort. Een bericht van op het eerste balkon.

*Nathan der Weise
Foto Abisag
Tüllmann*